

ပြဇာတ်ကဗျာ
ရေးထားတဲ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်
ဒီဝတ္ထုကို ဝါပြီးဖတ်ကတည်းက
ပြဇာတ်လို မြင်ယောင်ကြည့်ပေးပါ။

အကြည်ဝောက်
မရိုးတိုင်း

ဆေးရုံပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် လူကြီးရောဂါနှင့် သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ လက်များ နှာခေါင်းများတွင်လဲ ပိုက် အသွယ်သွယ်။

သူ၏ ရှေ့တွင်တော့ သားဖြစ်သူ မုဆိုးဖိုမိုးသက်နှင့် သူ၏ လက်ထက်ပွားများဖြစ်သော မိုးထက်နှင့်မိုးမြတ်ဟူသော အရွယ်ကောင်း မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

"မြေးတို့ နားထောင်ကြ"

အဘိုးအို၏ အသံမှာ ယဲ့ယဲ့သာ ထွက်တော့၏ ။ သုံးယောက် လုံးက အာရုံစိုက်နေကြသည်။

"အဘိုးမရှိတဲ့နောက်မှာ"

"ကျွန်တော်တို့နေတတ်ပါတယ် အဘိုးရယ်"

မိုးထက်စကားကြောင့် သေခါနီး လူနာပင် တင်းသွား၏ ။

"ဟေ့ကောင် ငါမသေသေးဘူးကွ၊ မသေသေးဘူး"

မိုးထက်က မျက်လွှာလေးချပြီး

"သိပါတယ်အဘိုးရယ်၊ အဘိုးမရှိတော့ရင်လဲ နေတတ်ပါ တယ်လို့"

"တယ်လေ"

သေခါနီး သွေးဆုံးကြီးတောင် သွေးတိုးချင်သွားသည်။

"စကားကိုသာ အသေအချာနားထောင်၊ ငါမရှိတော့ရင်"

ယခုမှ လူမမာရုပ် ပြန်ပေါက်သည်။

"သားဖြစ်သူကလဲ အသုံးမကျတဲ့ မုဆိုးဖို"

ဦးမိုးသက် သူ့အသုံးမကျကြောင်းသိစေရန် ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

"အသုံးမကျတဲ့သားကမွေးတဲ့ မြေးနှစ်ယောက်ကလဲ ကြည့်ဦး၊

ယောက်ျားဖြစ်တဲ့မိုးထက်က မခြောက်ရုံတမည်၊ အရာရာ တွန့် ဆုတ်ဆုတ်နဲ့"

မှန်ပေသည်။ သူလဲ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မိုးထက်မှာ

အများမကူညီလျှင် ဘာမှဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်တတ်သူ မဟုတ်။

"မိန်းမယူရင်တောင် ဘေးအိမ်ကူမှ ကလေးရမယ့်ကောင်မျိုး"

ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။ မိုးထက်မှာ ပြော သလောက်

ပျော့ညံ့သည်။

"ဟော မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မိုးမြတ်ကျတော့လဲ အစ်ကိုနဲ့ တခြားစီ"

"အဘိုး သေခါနီး ဘယ်သူ့မကျေနပ်လဲ၊ ဘယ်သူ့ဆော်လွတ် ရမလဲ

ပြော"

"ဘောပြား"

"အိမ်"

မှန်ပေသည်။ မိုးမြတ်က ယောက်ျားအလောင်းအလျာဖြစ် ချင်သော

ယောက်ျားလျာ။ ဆံပင်ကိုပင် ယောက်ျားလေးလို ဘိုကေ ထိုးထား၏ ။

"ဟင်း မင်းတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး ငါရင်လေးတယ်ကွယ်"

"ဟေ့ အဘိုးရင်လေးနေတယ်တဲ့၊ အောက်စီဂျင်ပိုက်လေး

ဖြုတ်ပေးလိုက်ဦး"

မိုးထက်က တစ်စခန်းထပြန်သည်။ သူက ဘာအလိုက်ကန်း ဆိုးမှ

သိသူမဟုတ်။

"တယ်လေ၊ အောက်စီဂျင်ပိုက် ဖြုတ်လိုက်ရင် ငါသေသွား မှာပေါ့ကွ၊
ခွီးထဲမှပဲ"

"ဪ အဲလိုလား၊ ကျွန်တော်က အဘိုး အသက်အောင့်ပြီး
နေချင်တယ်မှတ်လို့"

"တိတ်စမ်း၊ ငါပြောနေတာ မင်းတို့ဘဝကို ရင်လေးတယ်လို့
ပြောနေတာ"

"ဪ အဲဒီ လိုလား၊ ဒါဖြင့် ဆက်ပြော ဆက်ပြော"

ထိုသို့ရှင်းပြမှ ငြိမ်တော့၏။

"အဲဒီ တော့ အဘိုးမှာချင်တာက"

အားလုံးနားပြန်စွင့်နေကြသည်။

"အဘိုးမရှိတော့ရင် မင်းတို့အဖြစ်မရှိပုံနဲ့က ဘဝရှေ့လျှောက် ဖို့
လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး"

အဘိုးအိုကြီးမိုးစက်၏ အသံက စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ယဲ့ယဲ့သာ။

"ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ဦးစီး ထိန်းကျောင်းနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ထိန်း
တော့ လိုလိမ့်မယ်ကွယ်"

သားအဖများ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြ သည်။

"အဲဒီ တော့ မင်းတို့ အိမ်ထောင် ပြုကြရလိမ့်မယ်"

"ဟာ အဘိုးကလဲ"

"မယူချင်လို့လား"

"ယူမှာ"

အားလုံးနှုတ်မှ တစ်ပြိုင် တည်း ထွက်လာကြသည်။ အဘိုးအိုက တက်ကြွနေသော သုံးယောက်လုံး ကိုကြည့်ပြီး

"ငါလဲ နေရဖို့သိပ်မရှိတော့ တဲ့အတွက် မင်းတို့ထဲက အိမ်ထောင် အရင်ပြုနိုင်တဲ့သူကို အမွေအားလုံး လွှဲ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွယ့်"

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြန်သည်။ အတန် ကြာမှ တစ်လုံးမှ ဝင်မပြောသေးသော မိုးမြတ်က

"အဲဒါကြောင့် အဖေ့ကို ပြော တာပေါ့၊ အဘိုးကို မြန်မာဗီဒီယိုကား တွေ သိပ်မပြပါနဲ့ဆိုတာ"

သမီးဖြစ်သူစကားကြောင့် ဦးမိုးသက် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

"ဟေ ဘာဆိုလို့လဲကွ"

မိုးမြတ်မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

"ဆိုင်တာပေါ့ဗျ၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ အဘိုး အသက်ထွက်ကာ နီးတာနဲ့ မြန်မာဗီဒီယိုကားထဲက အဘိုးကြီးတွေအတိုင်း စိတ်မချဘူး ဆိုပြီး သားသမီးမြေးမြစ်တွေကို အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ အိမ်ထောင် ချပေးဖို့ စကားစပြီ"

"ဟဲ့ နင့်အဘိုးက အင်္ဂလိပ်စာလဲမတတ်၊ မျက်လုံးလဲမကောင်း၊ စာလဲမဖတ်နိုင်တော့ အသံကြားရပြီးရော မြန်မာဗီဒီယိုပဲ ပြပေးနေရ တာပေါ့ တကတည်း"

"ပြပေးတာ တော်ရုံပဲပြပေးပေါ့၊ အခုတော့ အပြလွန်ပြီး မြန်မာဗီဒီယိုထဲက အကျင့်စွဲပြီ၊ ကြည့်လေ၊ အိုပြီဆိုတာနဲ့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ သားသမီးအိမ်ထောင်ချပေးဖို့သာ လုပ်နေတော့တာ"

"တော် တော်ကြပါကွယ်"

အဘိုးကိုယ်တိုင် တားယူရသည်။

"ငါ့မှာလဲ သေကံလေးမပျောက်ခင် ပြောရတာ ပါ"

အဘိုးအိုက အသက်ကို မျှင်းရှူသည်။

"ကဲ အဲဒီ တော့ မင်းတို့သုံးယောက်ထဲက ငါမသေခင် အိမ်

ထောင်ကျသူကို ငါ့အမွေတွေကို ခံစားခွင့်ပြုမယ်၊ နောက်ကျတဲ့သူ ကတော့"

"ဒါကတော့ အဘိုးမတရားဘူးဗျာ"

မိုးထက်က စကားစဖြတ်ပြောသည်။

"ဘာ ဘာလို့လဲဟင်"

သေကာနီးလူတောင် မျက်လုံးလေးပြူး၍ မေးရသည်။

"စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ၊ အဖေဆိုတာ ဒါမျိုး လက်စလက်န ရှိပြီးသား"

မှန်ပေသည်။ အဖေ လက်စလက်နရှိ၍ သူတို့လိုသားသမီး

တွေထွက်လာတာပေါ့။

"နောက်ပြီး အဖေက အခုချိန်ထိ ကုပ်ကမြင်း၊ ကာရာအိုကေတကာ

ပတ်နေတာ"

ဦးမိုးသက် ကော်လံထောင်မိမလို ဖြစ်ပြီးမှ

"ဟေ့ကောင် အဲဒါ အရင်ကကွ၊ အခု အဲဒီ တွေမပတ်တာ

(၁၀)နာရီကျော်၊ အဲလေ(၁၀)နှစ်ကျော် ရှိနေပြီ၊ မင်းတို့အရွယ်ရောက် ကတည်းက"

"ဘာ(၁၀)နှစ်ကျော်လဲ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

သူတို့စကားကို မိုးမြတ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"နေပါဦး၊ အဖေကာရာအိုကေသွားတာ အစ်ကိုက ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"သိတာပေါ့၊ ဆုံနေကျပဲကို၊ အဲလေ"

ပြောရင်းနှင့် ပေါ်မလိုပင် ဖြစ်လာကြ၏။ ဒါကို မိုးမြတ်က လဲ

"ဒါမျိုးပြောမယ်ဆို ကျွန်တော်လဲနာတာပဲ၊ ကျွန်တော်ရော

မိန်းမယူလို့ရမလား ကဲပြော"

သူ့စကားကို လူမမာအဘိုးက

"အောင်မာ ရကွင်းအချင်းချင်း တီးချင်သေးတယ်ဟုတ်လား၊ မိန်းမက

မိန်းမယူလို့ဖြစ်မလား၊ ယောက်ျားပဲယူ"

"ဟာဗျာ၊ အဘိုးကလဲ၊ ကျားအချင်းချင်း ရှက်စရာကြီး"

သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားစိတ်ဝင်နေသော မိုးမြတ်က ခေါင်း ကုတ်၍

ပြောသည်။

"ကဲ ငါပြောစရာစကားတော့ကုန်ပြီ၊ မင်းတို့ ငါမသေခင်

အိမ်ထောင်ပြုကြ၊ အဲသည်လိုမှမဟုတ်ရင် ရှိသမျှငွေအားလုံး ငါလှူ ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါ

ဒါပဲ"

ပြောရင်းပြောရင်း အသံမှာ တိုးတိမ်သွားသည်။ မျက်လုံး လဲ တအိအိနှင့်

မှိတ်ကျသွားသောအခါ

"ဟာ အဖေ အဖေ"

"အဘိုး အဘိုး ဟာ လုပ်ကြပါဦး"

"ဟာ အဘိုး မျက်လုံးဖွင့်ဦး မျက်လုံးဖွင့်ဦးလေ"

အားလုံးစိုးရိမ်တကြီးအော်သံ။ လဲနေသောအဘိုးကြီး မျက်လုံးဖတ်ခနဲ

ပြန်ဖွင့်လာပြီး

"ဟာ အိပ်တော့မယ့်ဥစ္စာ၊ ဘာလာအော်နေတာလဲ"

ထိုတော့မှ သက်ပြင်းချကြရင်း

"မသိဘူးလေ၊ အဘိုးမျက်လုံးမှိတ်သွားလို့"

"အိပ်မယ့်ဟာကို မျက်လုံးမှိတ်မအိပ်ရင် ဘယ်လိုအိပ်မလဲ၊ သွား သွားကြ
နားညည်းတယ်"

ဆိုကာ မျက်လုံးပြန်မှိတ်သွားသည်။ ထိုတော့မှ အားလုံး သက်ပြင်းချရင်း
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

ဧည့်ခန်းကား အေးနေသည်။

သုံးယောက်သားကလဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့်မို့ ငြိမ်သက်နေ၏။

သုံးယောက်လုံးမှာ အမွေလက်ဝယ်ရရှိရေးအတွက် အကြံထုတ်နေ ကြဟန်တူသည်။
အတန်ကြာမှ ဦးမိုးသက်က

"ကဲ မင်းတို့လဲ ကြားပြီးပြီဆိုတော့ ထွေထွေထူးထူး ထပ်ပြော နေစရာ
မလိုဘူး"

သားနှင့်သမီးတို့က ဦးမိုးသက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

"ဒီနေရာမှာ မင်းတို့အဘိုးက သားနဲ့မြေးကို ခွဲခြားမထားဘဲ တစ်ပြေးညီ
သတ်မှတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ ငါက အဖေဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အလျှော့ပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး"

သူ့စကားကို မိုးထက်က ခေါင်းကုတ်ပြီး

"အဖေကလဲဗျာ၊ အဖေက မိန်းမရပြီးသားဟာပဲကို နည်း နည်းပါးပါး
လျှော့ပေးပါလား"

"ဟ လျှော့ပေးလို့ရမလား၊ ဒီအမွေမှ ငါမရရင် ငါလဲ ခွေး
ဖြစ်မယ့်ဟာကို၊ မင်းတို့ကလဲ အဖေဆိုပြီး ပြန်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါရခဲ့ရင်တောင်
မင်းတို့စားရဦးမှာ"

ကျန်သူများ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကုန်၏။ သားအဖအချင်းချင်း ခြေ
မြင်သည့်သဘော။ ဖခင်ဖြစ်သူ မည်မျှကပ်စေးနှံတာ သိနှင့်ကိုး။ ဒါကို မိုးမြတ်ကလဲ

တစ်စခန်းထပြန်သည်။

"အဖေတို့အစ်ကိုတို့က တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ အဖေတို့ အစ်ကိုတို့က မိန်းမယူတာနဲ့ အမွေရပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာသာ မိန်းမယူ လဲ အမွေမရ၊ ယောက်ျားချင်းယူတော့လဲ ရှက်စရာကြီး"

မိုးမြတ်စကားကြောင့် ဟိုနှစ်ယောက် စိတ်ပျက်သွား၏ ။

မိန်းမဖြစ်ပါလျက် မိန်းမယူချင်နေသူမို့ ပြောရအင်မတန် ခက်သောကိစ္စ။

"ကဲ အဲဒီ တော့ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲရှိရှိ၊ အရင်အိမ်ထောင်ကျသူက အမွေအရင် ရမှာမို့ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နည်း ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့သာ ကြိုးစားကြပေ တော့၊ ကဲ ငါတော့သွားပြီ"

ဆိုကာ ထထွက်သွားတော့

"ဟာ အဖေ အဖေ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"အဖေ အဖေ နေဦးလေ၊ ဘယ်သွား"

ဦးမိုးသက် နောက်ပင်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ

"မိန်းမသွားရှာမလို့၊ မိန်းမသွားရှာမလို့ဟေ့"

"ဟာ"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တို့နှင့်အေးနေ၏ ။

မအေးနိုင်သူ မိုးထက်က ရှေ့တွင်ချထားပေးသည်မှာ ကြာ ပြီဖြစ်၍ အေးနေပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ကိုပင် မသောက်အား သေး။ သူ့ရှေ့တွင်တော့

သူ့သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော ရန်နိုင်၊ မင်းထက်၊ သူရတို့က သူ့အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်နေကြ သည်။

မိုးထက်က ခေါင်းကုတ်ပြီး

"အဲဒါကွာ၊ ငါလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး"

မိုးထက်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းများ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ မိုးထက်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ ထူးဆန်း နေပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ သူရက

"မင်းကလဲကွာ၊ မိန်းမယူမှ အမွေရမယ်ဆိုလဲ အမွေလိုချင် ရင် မိန်းမယူလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့"

"အဲဒါကို ခက်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကိုခက်တာ"

မိုးထက်က ငိုသံဝဲကြီးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ပြီးမှ

"မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မိန်းမယူဖို့ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ မိန်းမ"

"ဟ မိန်းမတွေ အများကြီးဥစ္စာကို"

သူရက အထွန့်တက်သည်။ မိုးထက်က

"မိန်းမတွေအများကြီးတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ ရည်းစား၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကိုယူမယ့်မိန်းမ"

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြပြန် သည်။ ရန်နိုင်က ဝင်၍

"မိန်းမများကွာ ရှားတာမှတ်လို့၊ မင်းထက်ဆိုကြည့်ပါလား၊ တစ်နေ့တစ်ယောက်ကို တွဲနေတာ"

မင်းထက်က ကော်လံထောင်၏ ။ မှန်ပေသည်။ မင်းထက် မှာ

ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းမချောချောသူဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးများ အလွန်ကျသူဖြစ်သည်။
သူ့ကိုကြည့်၍ မိုးထက်ရှုံ့မဲ့ကာ

"တွဲလို့ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်က မိန်းမချော၊ ပြီးတော့ နှာဘူး"

ကော်လံထောင်ထားသော မင်းထက် ပြန်ပျော့ကျသွားသည်။ သူရက

"မင်းကလဲကွာ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ မိန်းမယူမှ အမွေရ မယ်ဆိုလဲ
အခုကစပြီး မိန်းမရအောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ"

"ဟာ အဲဒီ အတွက် အချိန်ပေးနေရင် ဘယ်မိတော့မှာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့"

"မင်းတို့လဲ သိတဲ့အတိုင်း ငါ တို့အဖေက ငယ်ဖြူနှာဘူး၊ သူ ဦးသွား
မှာပေါ့၊ အခုတောင် ကာရာအိုကေ ဆိုင် ပတ်ရှာနေလောက်ပြီ"

မှန်ပေသည်။ မိုးထက်အဖေ ဦးမိုးသက်မှာ ခေသူမဟုတ်။ သားဖြစ်
သူနှင့်ပင် ကာရာအိုကေ၌ မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ပြီး အခန်းလှရဲသူဖြစ်သည်။

"ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း မှာ ရရင်ရ၊ မရရင် သေပြီသာ မှတ်ပေ
တော့ပဲ"

အားလုံး ခေါင်းကုတ်သွား၏ ။

"အေးကွာ၊ မင်းဟာက အဘိုး လဲ မဆုံးခင် ဖြစ်ရမယ်၊ အဖေ ထက် လဲ
လက်ဦးရမယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားရ ကြပ်စရာကြီး"

ရန်နိုင်က ဆိုသည်။ ဒါကို မင်းထက်က

"မင်းတို့သာ ခက်တာပါကွာ၊ ငါ့လိုသာဆို ဒီနေ့ပြော၊ ဒီနေ့ အမွေရ ပြီ"

သူရက မင်းထက်ကိုကြည့်ပြီး

"မင်းက ပြောအားရှိတာပေါ့၊ မင်းက မိန်းမချော ဟာ"

သူရ စကားပြောနေရင်း ရုပ်သွား၏ ။ ဒါကို မင်းထက်က

"ဘာလဲကွ၊ မင်းက ပြောလက်စတန်းလန်းကြီး"

သူရ ပြောလက်စ စကားကိုမဆက်ဘဲ မိုးထက်ဘက် ကမန်း
ကတန်းလှည့်ကာ

"မင်း မင်းက အဘိုးလဲမဆုံးခင်၊ အဖေလဲ လက်မဦးခင်

မိန်းမရဖို့လိုတယ်ဟုတ်လား"

"အေးလေ ပြောပြီးသားဟာကို ဘာလာကြောင်နေတာလဲ"

"အဖေထက်လဲ ဦးရမယ်"

"ပြောပြီးသားပါဆို"

သူရက မိုးထက်အကျ...ကို ဆွဲပြီး

"အဲဒါ အဲဒါလိုမျိုး အမြန်ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်း ငါသိပြီ"

"ဟေ ဘယ်လို ဘယ်လို အမြန်ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်း၊ ဟုတ်လား"

"ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ"

အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ သူရက ခေါင်းညိတ်သည်။ အားလုံး
အားတက်သွားပြီး

"ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ အဲဒီ မိန်းမ"

"အဲဒီ လောက်မြန်မြန်ရမယ့်မိန်းမ ပြစမ်း"

အားလုံး သိလိုစိတ်နှင့်မေးသည်။ သူရက ပိုင်ပိုင်ကြီးပြုံးပြီး မင်းထက်ကို
လက်ညှိုးထိုးကာ

"ဒီမှာလေ မင်းမိန်းမ"

"ဟစ်"

သူရစကားကြောင့် အားလုံး ကြက်သေ၊သေသွား၏။

လက်ညှိုးအထိုးခံရသော မင်းထက်က တွန့်ဝင်သွားသည်။ ပြီးမှ အား လုံးက

"မင်းကလဲကွာ၊ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ"

"အေးလေ၊ ကျားအချင်းချင်း"

"ဟေ့ကောင် မင်းက ငါ့ကို မိန်းမနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး စမ်းချင် နေတာလား၊ ပွင့်သွားမယ်နော်၊ နောက်စေ့ပါ"

သူတို့၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စကားကို သူရက လက် ကာပြပြီး

"အခုဟာက အမြန်ဆုံးဖြစ်တဲ့နည်း ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်"

"ဘယ်လို"

"မင်းထက်ကို မိန်းမလိုဆင်လိုက်၊ ပြီးရင် မင်းအဘိုးကို ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမပါလို့ပြပြီး အမွေထုတ်လိုက်ရုံပဲ၊ အလွယ်လေး"

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ မင်းထက်က အကြောက်အကန် ခေါင်းကိုခါပြီး

"တခြား တခြားနည်း စဉ်းစားကြစမ်းပါကွာ၊ ဒါတော့ မဖြစ် နိုင်လို့ပါ၊ အဟီး မလိုက်လွန်းလို့ပါကွာ၊ နော် နော်"

သူ့စကားကို ကြားလား၊ မကြားလားမသိ။ ငြိမ်ကုန်ကြ၏။ ပြီးနောက် ခေါင်းသုံးခေါင်းက တိုင်ပင်ထားသလို ဆတ်ခနဲ ဝေ့ကြည့် ကြသည်။ မင်းထက်က မလုပ်ရန် တောင်းပန်သည့်အနေနှင့် ရင်ဘတ် ကို လက်ကလေးကာလိုက်၊ ပေါင်ကြားထဲ လက်ဖွက်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

သုံးယောက်လုံး သူ့အပြုအမူကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်း

ညင်းစွာခါရင်း အကြည့်ပြန်ခွာသွားသည်။ ထိုတော့မှ မင်းထက်လဲ သူ့နဖူးပေါ်
စီးကျနေသောချွေးစေးများကို သုတ်ခွင့်ရသည်။

ခေါင်းများ ဆတ်ခနဲ ပြန်ဝေ့တက်လာသည်။ သုံးယောက် လုံး
စိုက်ကြည့်နေ၍ မင်းထက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ပဲ
ကာပြရမလို၊ ဆံပင်ပဲ သပ်ပြရမလို ဖြစ်နေမိသည်။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ကြပြန်သည်။
အတန်ကြာမှ ရန်နိုင်က

"ဒီလိုလုပ်"

အားလုံးအာရုံများ ရန်နိုင်ဆီ စုကုန်၏ ။

"ပြောတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ မိုးထက် မင်းအဘိုး ရဲ့
အခြေအနေက"

မိုးထက် ခေါင်းခါပြီး

"နေ့လား၊ ညလားပဲပေါ့ကွာ"

ရန်နိုင်ခေါင်းညိတ်၏ ။ ပြီးမှ

"ဒါဖြင့် ခုနက အစီအစဉ်အတိုင်း မင်းထက်က ကူညီလိုက်"

မင်းထက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဟင် ငါက"

ရန်နိုင်က လက်ကာပြရင်း မိုးထက်ဖက်လှည့်ကာ

"ဒါပေမယ့် အလကားတော့မရဘူး"

"ဘယ်လို"

"တစ်ရက်ကို တစ်သိန်း"

"ဟာ"

အားလုံးအံ့အားသင့်ကုန်၏။ ဒါကို ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ် ပြီး

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဘိုးလဲ မဆုံးခင်၊ မင်းအဖေလဲ လက် မဦးခင်

လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ဒီဈေးနဲ့မှ သင့်တော်မယ်၊ နော် မင်း ထက်"

မှန်ပေသည်။ တစ်ရက်တစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတာမှတ်လို့။

မင်းထက်ပင် ကြောင်ပြီးခေါင်းညိတ်မိသွားသည်။

"မိုးထက်အတွက်လဲ ဒါသင့်တော်တဲ့ဈေးပဲ၊ မင်းအဘိုး ဆယ် ရက်ထိခံမှ

ဆယ်သိန်းပေးရမှာ၊ အဲဒီ အတွက် မင်းရမယ့်အမွေက သိန်းကိုသိန်းချီပြီးပြန်ရမှာ၊
ကဲ ဘယ့်နှယ်လဲ"

နှစ်ယောက်လုံးအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်ကုန်၏။ အလုပ်မရှိသော

မင်းထက်အတွက် မိန်းမလို တစ်ရက်နေရုံနှင့် တစ် ရက်တစ်သိန်းရမည်ဆိုတော့
နည်းသည့်ငွေကြေးမဟုတ်။

မိုးထက်အတွက်ကလဲ တစ်ရက်လျှင် တစ်သိန်းပေးရုံနှင့် အမွေကို

သိန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပိုက်မိမည့် အခွင့်အရေးကိုး။

ထို့ကြောင့်...

"လုပ်မယ်ကွာ"

နှစ်ယောက်သားနှုတ်မှ ပြိုင်တူထွက်ကျလာတော့၏။
